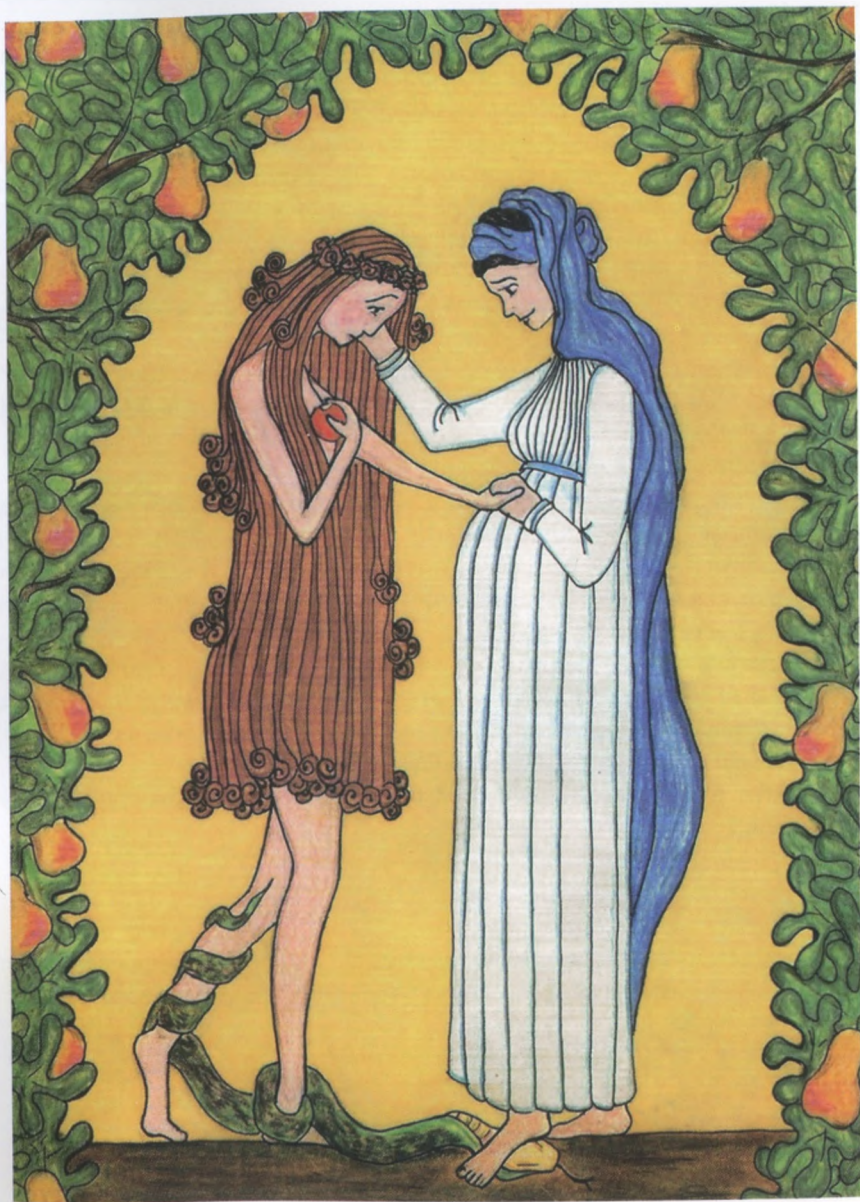

Průvodce adventem

BRNO 2020

Marie utěšuje Evu – zamyšlení nad obrazem

V obrazu znázorňujícím Marii, která utěšuje Evu, slyšíme žalmistovu píseň: „Můj nárek jsi obrátil v tanec, rozvázals mou žínici, přepásals mě radostí, aby ti zpívala má duše bez ustání.“ (Žalm 30,12-13)

Obraz je zasazen do rajske zahrady, která byla místem setkání Adama a Evy s Bohem, ale zároveň i místem první tragédie. Kompozici obrazu dominuje teplá zlatá záře v pozadí, jako by celou scénu sjednocovala božská přítomnost.

Postavy obklopují větve s listy a plody fíkovníku. Připomínají situaci, kdy si Adam a Eva vyrobili zástěry z listů tohoto stromu, aby zakryli svoji nahotu. Fíky obsahují mnoho semen, a proto jsou symboly plodnosti a potomstva.

Eva se zdá zpočátku smutná, v obličeji se jí zračí vědomí hříchu a ubohosti, ale pohled na očekávané dítě ji naplňuje nadějí. Panna Maria ji něžně hladí, nechává ji, aby se dotkla jejího těhotného břicha a ruky. Tím připomíná, že Pán je skutečně přítomen v jejich středu a že je vykoupí.

Eva má vlasy červenohnědé barvy – to odkazuje na jméno Adam. „Adam“ znamená v hebrejštině „člověk“, souvisí s výrazy „krev“ a „červený“, tedy „člověk (z červené hlíny)“. Eviny dlouhé vlasy jako by nahrazovaly její oblečení. Jsou spleteny do kudrnaté koruny, která připomíná trnovou korunu Ježíšovu.

Eviny nohy jsou propletené hadím tělem a ocasem. Hadova hlava přetočená temenem dolů je přitlačena Mariinou levou nohou a nevykazuje nad ní žádnou moc: Maria hadovi vládne. Obraz odkazuje na Genesis 3,15: „Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrť hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě.“

Mariino bílé skládané roucho připomíná styl současného chrámového roucha, které se nosí v některých církvích. Čelenka barvy oblohy symbolizující to, co je zbožné, duchovní a nebeské, plynule přechází v závoj. Ten můžeme vnímat jako vodu stékající z Kristova boku téměř dolů k nohám, kde je had.

Kéž jako Eva odvracíme pohled od pokušení, které nás obklopuje, k našemu vykoupení.

Obraz na titulní straně používáme s laskavým svolením autorky sestry Grace Remington z trapistického opatství Mississippi Abbey v Dubuque ve státě Iowa v USA.

Advent má své zvláštní, nezaměnitelné poselství, probouzí v nás touhu nastoupit nový vztah k Bohu a k bližnímu.

Brožura je určena těm, kteří mají touhu a odhodlání prožít advent v blízkosti Božího slova, které je jádrem každodenního rozjímání, meditace. Způsob, který se zde nabízí, není samozřejmě jediný. Někdo půjde cestou každodenního růžence, jiný skrze roráty, další skrze Modlitbu Ježíšovu nebo Lectio divina. Inspiraci k prožívání adventu s dětmi můžete nalézt na kc.biskupstvi.cz/namety-advent.

Další pomůckou mohou být stránky www.vezmiacti.cz, kde naleznete metodiky, jak s Písmem pracovat, i další zajímavé podněty z oblasti Bible.

Povzbudit vás mohou také informace na www.krestanskevanoce.cz.

Pokud se rozhodnete pro PRŮVODCE ADVENTEM 2020, je zde několik poznámek k lepšímu porozumění:

- 1. Každý den předkládá tři krátké texty: První text je Boží slovo, má přednost. Je vybráno z lekcionáře a je to text, který se ten den čte v kostele. V průvodci je uvedena jen krátká část z těchto liturgických textů, lepší je mít k dispozici Bibli pro úplný biblický text (nebo v mobilu aplikaci Misal 2020–2021). Druhým textem jsou úryvky z knih následujících autorů: papež František, emeritní papež Benedikt XVI., Józef Augustyn, Vojtěch Cikrle, Zbigniew Czendlik, Timothy Dolan, Anselm Grün, Guy Gilbert, Fabrice Hadjadj, Ladislav Heryán, Charles Journet, Joseph Langford, Thomas Leoncini, James Mallon, Josef Maureder, Jean Mercier, Aleš Opatrný, Angelika Pintiřová, Josef Prokeš, Helmut Schlegel, Matka Tereza, Marek Orko Vácha, Markéta Zahradníková, Michal Zamkovský.*
- Třetí odstavec pak nabízí jednu z cest, kudy se v meditaci můžeme vydat.*
- 2. Mohu meditovat pouze nad větou nebo větami Písma, které jsou z celého úryvku vybrány. Nebo si mohu otevřít Bibli a podle citace si přečíst celý text.*
- 3. Doprovázejí mne také události, které ten den prožiji. Je dobré být vnímavý ke „skrytému Božímu rukopisu“ skrze události a lidi, které potkám.*
- 4. Zkušenost radí vyhradit si pokud možno zakotvený čas, kdy se budu modlit. Také je dobré určit si délku modlitby: čtvrt hodiny, půl hodiny...*
- 5. Je možné přidat nějakou vhodnou píseň, třeba z kancionálu, kde adventní písně patří mezi ty nejlepší, nebo ze zpěvů z Taizé. Kdo zpívá, dvakrát se modlí. Zakončit meditaci mohu nějakou známou krátkou modlitbou: Sláva Otci, Otče náš nebo Zdrávas Maria.*
- 6. Někdy jsme příliš roztržití a nedokážeme se soustředit. Pokud se nám nedaří udržet pozornost, můžeme v nejlepším slova smyslu udělat „z nouze ctnost“ – místo křečovitého odhánění roztoulaných myšlenek je zkusme chvíli z odstupů sledovat a nabízet Bohu. Nebudou tak nepodstatné, jak si myslíme, vždyť je máme v mysli – asi nás zatěžují, vyvolávají strach nebo naopak působí radost. Bůh se zajímá o nás i o to, čím žijeme, proto mu právě toto předkládáme. Tím ztratí tyto roztržitosti na síle a my s nimi budeme v Boží blízkosti. Pak se dokážeme opět plněji ponořit do meditace a ještě lépe ji spojit s vlastním životem.*

PRVNÍ ADVENTNÍ TÝDEN

První neděle adventní – 29. listopadu

Iz 63,16b-17.19b; 64,2b-7; Žl 80,2ac+3b.15-16.18-19; **1 Kor 1,3-9**; Mk 13,33-37

(V Kristu Ježíši) jste v každém ohledu získali bohatství všeho druhu, jak v nauce, tak v poznání. Vždyť přece svědectví o Kristu bylo u vás jako pravé dokázáno, takže nejste pozadu v žádném Božím daru; jen ještě musíte vytrvale čekat, až přijde náš Pán Ježíš Kristus.

Do jisté míry je sympatické, když se lidé nepovažují vždy za nejlepší a své nápady za nepřekonatelné. Jenže – kde končí skromnost a začíná chybějící sebedůvěra? Chybějící sebedůvěra mi brání si věřit, rozvíjet své dary a nasadit je pro společnost. Může být vyčerpávající, když někdo stále znovu zažívá, že mu chybí odvaha být sám sebou, že mu schází důvěra ve vlastní schopnosti.

Někdy vyprávím příběh o Davidu a Goliášovi, ve kterém malý David, necvičený v boji, zvítězil nad velkým Goliášem. David důvěřoval v dary, které mu byly dány. Král mu sice nabídl své brnění, ale David celou válečnou zbroj zase odložil. Cizí podpora neodpovídala jeho charakteru, víc ho brzdila, než aby mu pomohla. A tak šel takový, jaký byl, s vybavením, které se k němu hodilo.

[Zkušenost jedné ženy:] Příběh mi dává odvahu být sama sebou a radovat se z toho, co dokážu. To mi také pomáhá přijmout, že jsou stránky a dary, které jsou teprve slabými rostlinkami a chtějí ještě růst.

Když jsem zakořeněná do spolehlivé půdy, mohu stát a také být sama sebou.

Když jsem spojena s tímto zdrojem síly, mohu jít, vyjít ze sebe sama, růst a rozvíjet své dary. Mohu důvěřovat – sobě samé a svým schopnostem. Obojí má oporu v tom, kdo mě tak stvořil a provází mě svou láskou.

To si chci o Davidovi zapamatovat: jít taková, jaká jsem. V důvěře ve vlastní schopnosti a přesvědčená o tom, že v této opravdovosti a autentičnosti spočívá požehnání toho, který mě tak stvořil a který o mne stojí – takovou, jaká jsem. Má představu o mém životě a zcela zvláštní úkol, který se ke mně hodí. Neměla bych se z něho vytlékat prostřednictvím svých „To nedokážu“ nebo „Ty to dokážeš mnohem líp než já.“

Modlitba

Dobrý Bože, ty jsi mě chtěl a stvořil.

Přes některé chyby a slabosti jsem dobrý, protože ty jsi dobrý.

Chceš, abych se ze svého života upřímně radoval.

Dej mi tedy vděčnost, že v sobě chovám tolik hříven a dobrých vlastností, a důvěru, že tebou vedený půjdu i v budoucnu správnou cestou, která vede k tobě.

Helmut Schlegel – Duchovní koučink, KNA 2014

Od čeho odvozuji svou „hodnotu“? Kdo mě dělá tím, kým jsem? Nechybí mi odvaha stávat se sám sebou? Nechybí mi vědomí, že mě Pán obdaroval a má pro mě zcela zvláštní úkol? Mám radost z Božího obdarování?

Pondělí – svátek sv. Ondřeje, apoštola – 30. listopadu

Řím 10,9-18; Žl 19,2-3.4-5; Mt 4,18-22

Jestliže tedy ústy vyznáváš, že Ježíš je Pán, a v srdci věříš, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Víra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse. (...) Jak ho však mohou vzývat, když v něho neuvěřili? A jak (v něj) mohou uvěřit, když o něm ještě neslyšeli? Jak (o něm) však mohou uslyšet bez hlasatele?

Svatost je také *parrésia*: to je odvaha, evangelizační elán, který zanechává stopu v tomto světě. Aby to bylo možné, přichází nám sám Ježíš naproti a pokojně a pevně nám opakuje: „Nebojte se!“ (Mk 6,50) „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ (Mt 28,20) Tato slova nám umožňují jít a sloužit s plnou odvahou, kterou Duch Svatý vzbuzoval v apoštolech, když je podněcoval k hlásání Ježíše Krista.

Odvaha, nadšení, svobodné mluvení, apoštolský zápal, to všechno je obsaženo ve slově *parrésia*, kterým Bible vyjadřuje také svobodu života, který je otevřený, protože se dává k dispozici Bohu a bratřím (srov. Sk 4,29; 9,28; 28,31; 2 Kor 3,12; Ef 3,12; Žid 3,6; 10,19).

Svatý Pavel VI. jmenoval mezi překážkami evangelizace právě nedostatek *parrésie*: „nedostatek horlivosti, který je tím horší, poněvadž jeho zdrojem je naše vlastní nitro.“ Kolikrát jsme v pokušení zůstat z pohodlnosti u břehu! Ale Pán nás volá, abychom vypluli na širé moře a spustili síť do hluboké vody (srov. Lk 5,4). Zve nás, abychom strávili svůj život v jeho službě. Přimknuti k němu nabýváme odvahy dát všechna svá charismata do služby pro druhé. Kéž bychom pocítili naléhání jeho lásky (srov. 2 Kor 5,14) a mohli říct se svatým Pavlem: „Běda mi, kdybych nehlásal evangelium!“ (1 Kor 9,16)

papež František – Gaudete et exsultate 129–130, Paulínky 2018

Jsem připraven hlásat Krista s radostí a zápalem? Nebo se za Krista stydím? Co mně v hlásání brání?

Úterý po 1. neděli adventní – 1. prosince

Iz 11,1-10; Žl 72,1-2.7-8.12-13.17; Lk 10,21-24

V jeho dnech rozkvetne spravedlnost a hojnost pokoje, dokud nezanikne luna. Bude vládnout od moře k moři, od Řeky až do končin země.

Vzpomínám si na nenávist jednoho muže, jehož dcera byla znásilněna a zavražděna jakýmsi mladým lotrem. Tento otec se pak začal starat o mladé lumpy u nás v Berge-rie jako psovod, začal nám pomáhat. Stát se „bezvýznamným“, to bylo pro něj, aniž by si to sám uvědomil, způsob, jak odpustit tomu, kdo způsobil jeho neštěstí. Často mě prosil: „Svěř mi jednoho z těch kluků!“ Byl to úžasný způsob, jak dát najevo, že ho ten nepřítel, který mu zabil dceru, nezničil a že dokáže pomáhat druhým, aby se takovému neštěstí vyhnuli. A pak mi jednou řekl: „Guy, našel jsem klid.“

Radost tkví v odpuštění. Znáám lidi, kteří dokázali odpustit po letech zášti a nenávisti. Jakou radost pak zažívali! Když po nezdaru složíme ruce do klína, když poté, co se dopustíme chyby, propadneme pocitu bezmoci, bráníme tím radosti. Hlavní příčinou vymizení veškeré radosti je ztráta odvahy.

Guy Gilbert – Pokora, Portál 2016

Moje spravedlnost mě často vůči druhým zatvrzuje, ale jeho spravedlnost mně otevírá radosti. Rozkvétá na mém obličejí pokoj?

Středa po 1. neděli adventní – 2. prosince

Iz 25,6-10a; Žl 23,1-3a.3b-4.5.6; Mt 15,29-37

Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout. Občerstvuje mou duši. (...) Štěstí a přízeň mě provázejí po všechny dny mého života, přebývat smím v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy.

Ty, Pane, jsi vždycky nablízku hříšnému!

Pane, ty jsi můj dobrý pastýř, protožeš dal za mě svůj život. Jako dobrý pastýř jsi přítomen v mém životě a dáváš mi zakusit svou blízkost a intimitu. Tvá přítomnost je nejhlubším tajemstvím mého srdce.

Voláš mě k sobě a já vnímám, jak mě přitahuješ. Ať by byl můj život jakýkoli, ať by byly mé slabosti, křehkost a hříchy jakékoli, tys v něm byl, jsi a budeš přítomen. Byl jsi, jsi a budeš mým dobrým pastýřem. Někdy se mi zdá, že jsi kdesi daleko, jakoby na obzoru mého života. Jsou to však mé pouhé pocity zkreslené obavami o sebe, neukojenými potřebami a strachem.

Tys byl vždycky blízko, dokonce i tehdy, když se mi zdálo, že jsi daleko. Hříšník je vždycky daleko od tebe, ale ty jsi mu nablízku. Ačkoli se tak často projevovala má křehkost a slabost, přesto jsem se tě nikdy nezřekl, neopustil jsem tvou lásku, přátelství a tvou rodičovskou péči. Okamžiky lidské slabosti a křehkosti byly pouhými bolestnými podněty k neustálému objeovávání tvé přítomnosti, milosrdenství, otcovství, přátelství a lásky. Vždycky sis mě, Pane, přitahoval. I dnes mi dej s novou silou zakusit svou jemnou a něžnou lásku.

Chránil jsi mě, Pane, nejen před útoky zlého ducha, ale také před vlastní slabostí, nedůvěrou, leností a malodušností. Chránil jsi mě před obavami a strachem o sebe,

který mě připoutával k vlastnímu egu. Chránil jsi mě před nezdravým pocitem viny, plynoucím z nedostatku skutečné lítosti. Chránil jsi mě před pocitem křivdy, který nás oslepuje vůči lásce, protože nám dovoluje vidět jen to, co nás zraňuje a bolí. Chránil jsi mě před pokušením úzkoprsého uzavírání se do sebe a do vlastních záležitostí.

Mé slabosti a všední hříchy jsou malé a obyčejné, když ti je svěřím. Tehdy jsou stráveny plamenem tvého nekonečného milosrdenství.

Józef Augustyn – Intimita a svoboda, Cesta 2018

Dokážu objevovat Boha i v okamžicích mé slabosti? Dokážu důvěřovat tomu, že Pán ví, co je pro mne dobré?

Čtvrtek po 1. neděli adventní – 3. prosince

Iz 26,1-6; Žl 118,1+8-9.19-21.25-27a; Mt 7,21.24-27

Doufejte v Hospodina navždy, neboť Hospodin je skála navěky.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane!‘, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozváznému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – ale nezřítel se, protože měl základy na skále.“

Chvála solidnosti

I náš život může být takový, když nemám solidní základy. Přizneme se bouře – a všichni známe ve svém životě bouře, od papeže až po posledního, všichni – a nejsme schopni odolat. Mnozí také říkají: „Já se změním“ a myslí si, že život změní líčením. Změnit život znamená předělat jeho základy, tedy stavět na skále, kterou je Ježíš. „Chtěl bych tuto budovu či palác zrestaurovat, protože není vůbec hezký, a trochu jej zkrášlit a také zajistit základy.“ Jestliže však předělám jenom fasádu, nebude to k ničemu a zhroutí se to. Zdání boří křesťanský život. Jenom Ježíš je proto bezpečným základem, a je to vidět i ve zpovědnici. Jedině ten, kdo uznává, že je hříšník, slabý a toužící po spáse, staví svůj život na skále, neboť věří a spoléhá na Ježíše jako Spasitele. Nemůžeme stavět svůj život na pomíjivých věcech, na zdání a fingování, že všechno jde dobře. Jdeme ke skále, kde je naše spása. A tam budeme šťastní všichni.

papež František – kázání 5. 2. 2019

Nejvíce škodí to, když se někdo prezentuje jako věřící, ale jeho život svědčí o něčem úplně jiném. To škodí nejvíce. Týká se to lidí ve funkcích, kteří se tváří, že jsou věřící, ale to, co stojí za nimi, jejich život o tom vůbec nesvědčí. Věřící člověk, který žije v Duchu, by měl po pár větách politika rozeznat, jestli mu může věřit. Zajímavé

je, že ani lidé, kteří chodí denně do kostela, nerozpoznají, že se jedná o lháře. (...) Všichni, které vede Duch Boží, jsou Božími syny. Boží děti mají orientaci, Ducha Božího, který nás vede jako GPS. V komunismu jsem také musel rozlišovat. Angažoval jsem se ve sportu, ale když přišlo na citlivé věci, které se bily se svědomím, neustoupil jsem. Například dokument proti Chartě 77. Všichni to podepsali, jen já nikoli. Nepodepsal jsem, protože mi to svědomí nedovolilo.

Michal Zamkovský – Nesmíme se bát!, Pavel Nebojsa – Doron 2019

Snažím se budovat solidní základy svého života na Kristu? Nebo jen občas oprávím fasádu svého křesťanství?

Pátek po 1. neděli adventní – 4. prosince

Iz 29,17-24; Žl 27,1.4.13-14; Mt 9,27-31

Hospodin je mé světlo a má spása, koho bych se bál? Hospodin je zástita mého života, před kým bych se třásl? Jedno od Hospodina žádám a po tom toužím: abych směl přebývat v Hospodinově domě po všechny dny svého života, abych požíval Hospodinovy něhy a patřil na jeho chrám. Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých! Důvěřuj v Hospodina, buď silný, ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina!

Vzpomínám si na jeden manželský pár z farnosti, v níž jsem působil. Když jsem je poznal, už jim táhlo na padesát. O dvě desetiletí dříve, když byli manželé zhruba pět let, se u ženy rozvinula revmatická artritida, která ji ponechala zkroucenou, fyzicky neužitečnou, postupně odkázanou na lůžko nebo vozík.

On byl pohledný, statný muž, velmi úspěšný obchodník. Víc než pětadvacet let jí byl neustále věrný. Každé ráno jí pomohl z postele, umyl ji a oblékl, pomohl jí nasnídat se, během polední pauzy se za ní zastavil a vzal ji s vozíkem na procházku. Každý večer jí pomohl s večeří, četl jí, oblékl ji do postele. Mohl ji opustit, mohl mít bezpočet románek na svých pracovních cestách, mohl vyhledávat sexuální uspokojení, které mu ona nedokázala poskytnout. Neudělal to nikdy. Zůstal vždy věrný. Ne tomu, co by mu ona mohla dát nebo pro něj udělat, ale věrný jí samé, svému povolání, své identitě manžela a otce.

Občas budeme zakoušet vyprahlost, zmatek, pochybnosti, únavu, frustraci, samotu, hněv – tehdy se ukáže naše věrnost. Naše Nevěsta, Církev, se může někdy zdát zmrzačená, zbytečná, jako břemeno; náš Mistr, Ježíš, se někdy může jevit vzdálený nebo nepřítomný. Přesto jsme stále věrní. Jak se modlil sv. Tomáš Akvinský:

Dej mi, Pane, pevné srdce, které by žádná špatná náklonnost nestáhla dolů.

Dej mi srdce nedobytné, jež neunaví žádné soužení.

Dej mi srdce přímé, které žádný nehodný záměr neodkloní z cesty.

Vlož do mě, Pane, můj Bože, věrnost, abych tě mohl přijmout.

Timothy Dolan – Kněží pro třetí tisíciletí, Kartuziánské nakladatelství 2016

Co dělám, když zakouším vyprahlost, zmatek, pochybnosti, únavu, frustraci, samotu, hněv? Pros Pána o věrnost: Důvěřuj v Hospodina, buď silný, ať se vzmuží tvé srdce, doufej v Hospodina!

Zkus někomu blízkému zavolat nebo se s ním osobně sejít a svěřit se mu se svou těžkostí nebo radostí.

Sobota po 1. neděli adventní – 5. prosince

Iz 30,19-21.23-26; Žl 147,1-2.3-4.5-6; Mt 9,35-10,1.5-8

Uzdravuje ty, jimž puká srdce, a jejich rány obvazuje.

Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.

Boží slovo „žízním“, které Ježíš poprvé pronesl na Kalvárii, stále zní ozvěnou všemi věky a na všech místech. Bůh je stále pronáší do prázdného prostoru – do temného a osamělého místa v každém lidském srdci. „Ježíš po nás žízni právě teď. Slyšíme ho, jak nám říká: Žízním po tvé lásce? Opravdu ho slyšíme? – Říká to právě teď!“ (Matka Tereza)

Hle, stojím přede dveřmi a tluču... (Zj 3,20) Je to pravda. Ve dne v noci stojím přede dveřmi tvého srdce. Jsem tam dokonce i tehdy, když neposloucháš, i když pochybuješ o tom, že bych to mohl být já. Čekám na sebemenší odezvu, i na nejnepatrnější náznak pozvání, které by mi umožnilo vstoupit.

Chci, abys věděl, že přijdu, kdykoli mě pozveš. Pokaždé, bez výjimky. Přijdu mlčky a neviděn, ale s nekonečnou mocí a láskou, a přinesu mnoho Otcových darů. Přijdu se svým milosrdenstvím, se svou touhou odpustit a uzdravit tě i s láskou k tobě, jež přesahuje veškeré chápání. S láskou stejně velkou, jako je láska, kterou jsem dostal od svého Otce. „*Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás.*“ (Jan 15,9) Přicházím, protože tě toužím utěšit a dát ti sílu, pozvednout tě a ovázat ti rány. Přináším ti své světlo, aby rozehnalo tvoji temnotu a rozptýlilo všechny tvé pochybnosti. Přicházím se svou mocí. Mohu nést tebe i všechna tvá břemena. Svou milostí se mohu dotknout tvého srdce a proměnit tvůj život. A přináším pokoj, abych uklidnil tvoji duši.

Joseph Langford – Skrytý oheň, KNA 2011

Zasáhla moje srdce Boží touha, která touží po mé blízkosti, po mém občerstvení a uzdravení? Nebo si chci vystačit sám?

DRUHÝ ADVENTNÍ TÝDEN

Druhá neděle adventní – 6. prosince

Iz 40,1-5.9-11; Žl 85,9ab+10.11-12.13-14; 2 Petr 3,8-14; Mk 1,1-8

Hlas volá: „Na poušti připravte Hospodinovi cestu, v pustině urovnejte stezky našemu Bohu! Každé údolí ať se zvýší a každá hora a pahorek ať se sníží! Co je křivé, ať se napřímí, co je drsné, ať se narovná! Hospodinova velebnost se zjeví a každé tělo společně uzří, že mluvila Hospodinova ústa.“

Jak vám proto musí ležet na srdci, abyste žili svatě a zbožně, a tak očekávali a urychlovali příchod toho Božího dne, kdy se nebesa stráví v ohni a živly rozplynou v žáru. Ale my čekáme – jak on to slíbil – nová nebesa a novou zemi, kde bude mít svůj domov spravedlnost. Když tedy na to musíte čekat, milování, horlivě se snažte, abyste byli před ním bez poskvrny a bez úhony v pokoji.

Duchovní zpustošení v těchto desetiletích pokročilo. Co znamenal život a svět bez Boha, bylo možné poznat z některých tragických stránek dějin už během koncilu, ale nyní to vidíme kolem sebe každý den. Rozšířila se prázdnota. Avšak právě vycházíme-li ze zkušenosti této pouště, této prázdnoty, můžeme nově objevit radost z víry a její životní význam pro sebe, muže i ženy. Na poušti se objevuje hodnota toho, co je pro život podstatné.

homilie Benedikta XVI. při zahájení Roku víry

Je pravda, že světová tragédie, jakou je pandemie Covid-19, přechodně oživila smysl pro to, že jsme globální komunitou, všichni na jedné lodi, kde problémy jednoho člověka jsou problémy všech. Znovu jsme si uvědomili, že nikdo se nezachrání sám; záchránění můžeme být jen společně. Jak jsem v těch dnech řekl, „ta bouře odhalila naši zranitelnost a odkryla ty falešné a nadbytečné jistoty, na nichž jsme stavěli své denní programy, své projekty, návyky a priority. (...) Uprostřed této bouře odpadla fasáda těch stereotypů, kterými jsme kamuflovali své ego, v ustavičné starostlivosti o to, jak vypadáme, a znovu se ukázalo neúprosné a blažené vědomí, že jsme součástí jeden druhého, že jsme si vzájemně bratry a sestrami.“

papež František – encyklika „Fratelli tutti“

Co všechno si hlouběji uvědomuji v době pandemie? Vidím nějaké falešné jistoty, na kterých jsem postavil svůj život?

Pondělí po 2. neděli adventní – 7. prosince

Iz 35,1-10; Žl 85,9-14; Lk 5,17-26

Zaraduje se vyprahlá step, jak lilie zajásá a vykvete poušť. Bujně vykvete, zajásá, zaplesá, zavýská. Bude obdařena nádherou Libanonu, krásou Karmelu a Šaronu. Můj národ uvidí slávu Hospodina, vznešenost našeho Boha. Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprýští vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žíznivá půda v prameny vod.

Radostná zvěst

Katolický filozof Peter Kreeft položil kdysi skupině vysokoškoláků otázku, co by odpověděli, kdyby dnes zemřeli, ocitli se před Bohem a ten se jich zeptal: „Proč bych tě měl pustit do nebe?“ Všechny odpovědi si zaznamenal. Měly jedno společné: všechny byly chybné. Ve všech se mluvilo o tom, co děláme my pro Boha, ale vůbec ne o tom, co udělal Bůh pro nás skrze svého Syna Ježíše Krista. (...)

Místo toho, abychom vírou přijali svého Spasitele a tuto víru žili v lásce skrze dobré skutky, které bezvýhradně pramení ve svobodném daru Boží milosti, snažíme se být jaksi „hodní“. (...)

Je zřejmé, že hlásat evangelium může jedině ten, kdo ho dostal. Jenom ten, kdo přijal radostnou zvěst jako skutečně radostnou a dobrou zprávu, ji může také hlásat ostatním lidem. Radostná zvěst není žádné břemeno, o které se musíme dělit, je to naopak ta nejpřirozenější věc na světě. Břemenem se stává jedině pro ty, kdo se o ni dělit neumějí. (...)

Kérygma¹ otevírá srdce a toto kérygma radostné zvěsti o spasení je potřeba srozumitelně předávat lidem, aby ho slyšeli a pochopili. Těto zátěže se zbavíme tak, že se jasně odhodláme k hlásání...

James Mallon – Proměna farnosti, KNA 2018

Poslouchám znovu a znovu radostnou zvěst evangelia, která napomáhá mému růstu? Proměňuje to můj pohled na každou osobu i plán, který s ní má Pán? Jsem připraven dělit se s druhými o radostnou zvěst?

¹ Kérygma je hlásání jádra evangelijní zvěsti „smrti a vzkříšení Ježíše Krista“ jako nejdůležitější spásné události. („Ježíš Kristus tě miluje, dal svůj život, aby tě spasil, a nyní je denně živý po tvém boku, aby tě osvěcoval, posiloval a osvobozoval.“ Citace z Apoštolské exhortace papeže Františka o hlásání evangelia v současném světě, Radost evangelia, Evangelii gaudium, 164)

Úterý – slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny hříchu dědičného – 8. prosince

Gn 3,9-15.20; Žl 98,1.2-3ab.3c-4; Ef 1,3-6.11-12, Lk 1,26-38

Nepřátelství ustanovují mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtí hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě. Člověk dal své ženě jméno Eva, neboť se stala matkou všech živých.

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista.

Když se budeš snažit, uvidíš taky v každém člověku jeho tmu, jeho malé nebo větší kostlivce poschovávané po různých skříních jeho duše, jeho slabosti, tak lidské a třeba tak trapné. A když je zveřejníš, v hovoru s jeho blízkými nebo v článku na internetu, klidně tomu můžeš říkat služba pravdě, protože ona to pravda je. Je to tak nebo jinak pravda o každém z nás. Bez hříchu byl jedině Ježíš Kristus. My lidé, každý a každá, ta svoje slabá místa někde máme, a když se budeš dívat pozorně a pečlivě, tak je objevíš. A budeš vytríbeně a intelektuálně mluvit o tom, že je potřeba na ta černá místa poukázat a mluvit o nich.

Záleží na očích, jakýma se díváme na svět.

Trochu z legrace říkáme našim studentům drobnost z lékařské etiky o tom, že indiáni kmene Navaho mají takovou víru v moc slova, že nemocným příslušníkům kmene městský lékař nesmí sdělovat diagnózu, neboť indiáni mají za to, že vyslovením ta nemoc nastává. Jak v pohádkách, lékař to řekne, a tím se to stane. Jenže to není specialita kmene Navaho, indiáni možná objevili obecný princip, jistěže ne co se týká nemoci těla, ale co se především týká zdraví a nemoci duše, je to cosi univerzálního, platné pro celé lidstvo. Když budeš chválit a mluvit o těch drobných plamíncích dobra, stanou se, z nevědomí přejdou do vědomí, začnou existovat a vznikne z nich oheň. Když budeš mluvit o tmě, v tu chvíli nastane a rozteče se do všech stran. Proto jsou důležité pohádky s dobrým koncem a později filmy s Vinnetouem. Aby se děti měly s kým ztotožnit, aby tím, že je to vysloveno, aby tím, že vidí příklad, se to stalo a ony toužily být jako ti hrdinové. Pokud jim budeš pouštět filmy ze života, pravdivé, o tom, jak mládež někde na druhém konci světa bere drogy a zabíjí se, protože nemá proč žít, taky to diváka někam posune, dá mu to rámeček a obraz, jak se žije a o čem to tady na světě všechno je. Slova mají tu moc, věř mi. Já vím, že bahno existuje, nejsem naivní. Ale pokud se jím profesionálně nemusím zabývat, tak se jím nezabývám a myslím na nebe. A stávám se tím, na co myslím. Zkus to. (...)

Zkus to jeden den. Každého pochválit za něco, co mu reálně jde, co umí. Poukázat nahlas na něco, co se mu povedlo. Vztít si jako předsvezetí najít na každém, koho ti Bůh tento den pošle do cesty, jiskru božského. Je to boj proti dědičnému hříchu, nic menšího.

Marek Orko Vácha – Selfička, Cesta 2020

Zkus to dnes: dívat se na svět jinak a také konat jinak.

Středa po 2. neděli adventní – 9. prosince

Iz 40,25-31; Žl 103,1-2.3-4.8+10; Mt 11,28-30

Ježíš se ujal slova a řekl: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás obcerstvim. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

Opravdu se námáhejme naučit se pravé svatosti od Ježíše, který je tichý a pokorný. První lekcí, kterou nám toto srdce dává, je naše zpytování svědomí, láska a služba pak následují vzápětí. Zpytování svědomí není pouze naší prací, je to společenství mezi námi a Ježíšem. Neměly bychom ztrácet čas neužitečným pozorováním naší bídy, ale naopak pozvednout svá srdce k Bohu a dovolit mu, aby nás jeho světlo osvítilo, a pohnout ho, aby nás vedl po svých cestách.

Matka Tereza – Myšlenky na každý den, Nové město 1995

Učím se „hledat Boha ve všech věcech“ a „všechny věci v Bohu“: ve své činnosti, v událostech dne, při chůzi, dívání se, poslouchání, myšlení a vůbec ve všem, co konám? Učím se hledat Boha, který je mým Pánem, přítelem, který se ke mně sklání a vyznává mi lásku právě v událostech mého života?

Vodítkem pro zpytování svědomí může být i text „Pečuj o své srdce! – zpovědní zrcadlo papeže Františka“: <https://www.biskupstvi.cz/pro-tebe-pecuj-o-sve-srdce>.

Čtvrtek po 2. neděli adventní – 10. prosince

Iz 41,13-20; Žl 145,1+9.10-11.12-13ab; Mt 11,11-15

Chudáci a ubožáci marně hledají vodu, jejich jazyk vysychá žízní. Já, Hospodin, je vyslyším, já, Bůh Izraele, je neopustím. Na holých pahorcích dám vytrysknout řekám, uprostřed údolí zřídľům, změním step v jezera vod, vyprahlou zemi v prameny vod. Vysázím cedry na poušti, akácie, myrty a stromy oliv, v pustině vysázím cypřiše, jilmy, s nimi i terebinty, aby všichni viděli a poznali, aby uvážili a pochopili, že to způsobila Hospodinova ruka, že Svatý Izraele to stvořil.

Jakmile se ze společnosti někam ztratí Bůh, všechno, co by mělo normálně fungovat a vždy fungovalo, se nějak pokazí. On je totiž jako živá voda, která když se ztratí, najednou všude schází a těžko se dá nahradit.

Jako krajina, která – zbavena mokřadů, mezí a lesíků – najednou nemůže zadržet vodu, tak je společnost bez Boha. A jako s sebou unikající voda odnáší i tisíce let tvořenou životodárnou ornici, tak společnost křivený a vytěšňovaný obraz Boha s sebou bere její staletí vytvářenou kulturu.

Jako je půda, kořistěná pro stále větší zisky řepkou a kukuřicí, jen dále ničena umělými hnojivy, tak je společnost pro stále větší zisky ničena umělými náhražkami za odmítnutého Boha.

Společnost, která ztratila Boha, musí ztrátu marně nahrazovat dalšími a dalšími zákony a dalšími a dalšími institucemi. Člověk, který má v srdci Boha a k němu se vztahuje, totiž vnímá skutečnost jinak než jen skrze zákony. Jen Bůh v srdci společnosti ji může utvářet skutečně spravedlivou, a nikoli pouze její zákony – spravedlnost na tomto světě totiž neexistuje. Je-li ve společnosti přítomen Bůh, rodí se v ní étos, který se do zákonů nikdy zapsat nedá a který ovlivňuje i ty, kteří v Boha nevěří. Je-li ve společnosti přítomen Bůh, společnost jím voní a všichni jím nějak načichnou.

Ladislav Heryán – Stopařem na této zemi, Portál 2017

Snažím se vnášet Boha do dnešní společnosti? Je vidět, že ve svém životě žiji podle Božích zákonů?

Pátek po 2. neděli adventní – 11. prosince

Iz 48,17-19; Žl 1,1-2.3.4+6; Mt 11,16-19

Ježíš řekl zástupům: „Ke komu přirovnám toto pokolení? Je jako děti, které sedí na tržišti a volají na své druhy: ‚Hráli jsme vám, a vy jste netancovali, naříkali jsme, a vy jste neplakali.‘ Přišel Jan, nejedl a nepil, a říkají: ‚Je blázen.‘ Přišel Syn člověka, jí a pije, a říkají: ‚Je to žrout a pijan, přítel celníků a hříšníků.‘ Ale přece moudrost se ospravedlní svými skutky.“

Je potřeba ukázat, že Bůh je opravdu táta a že být křesťanem neznamená stranit se tohoto světa. Občas z legrace poznamenám: „To víte, o mém manželovi říkali: žrout, pijan vína, přítel celníků a hříšníků. Tak co byste čekali?“ Oni by Pána Ježíše nezvali na hostiny, kdyby to byl zamračený škarohlíd. Proč za ním lidé asi šli? Na druhé straně musím znát zdravou míru – určitě by nebylo dobré, kdybych přišla na jedno pivo a odvedli mě totálně opilou. A jindy zase vím, že teď mám říct „ne“, že tady jsem tlačena do něčeho, co vnitřně nechci. Tyto dvě věci je třeba rozlišovat s vnitřní poctivostí.

Snažím se nechat se vést Bohem. Například rozhodnutí jít do rozhlasu jsem promodlila a bylo ve shodě s generální představenou. Jediným důvodem, proč bych

měla říct ne, je strach, že to nezvládnou a uříznou si ostudu. To ale přece není důvod, to je falešná pýcha. Přesto se někdy věci nepovedou nebo to není úplně ono. Zaujala mě proto myšlenka papeže Františka, že chtít po člověku dokonalost je skrytá agrese, protože my dokonalí nejsme. Musím přijmout i fakt, že se to někomu nelíbí a odsoudí to, že „jeptiška tam nemá co lézt“. Někdo je zkrátka tak skalní katolík, že ho vždycky pohorším.

Angelika Pintířová – *Padá mi to z nebe, Portál 2017*

Nejsem jen škarohlíd, ale dovedu se také radovat? Umím také odejít do ústraní, odřikám si něco, co mi neprospívá? Snažím se poctivě rozlišovat? Neposuzuji druhé? Nenálepkuji je?

Sobota po 2. neděli adventní – 12. prosince

Sir 48,1-4.9-11; Žl 80,2ac+3b.15-16.18-19; Mt 17,10-13

Když sestupovali z hory, zeptali se učedníci Ježíše: „Pročpak učitelé Zákona říkají, že napřed musí přijít Eliáš?“ Odpověděl: „Eliáš jistě přijde a obnoví všechno. Ale říkám vám: Eliáš už přišel, ale nepoznali ho a udělali s ním, co chtěli. Tak i Syn člověka bude od nich trpět.“ Tehdy učedníci pochopili, že jim mluvil o Janu Křtiteli.

Skutečnost je totiž taková, že z takto chovaného zvířete se stane otrok jeho majitele, který si uměle vytvořenou blízkost užívá jako náhražku vztahů s ostatními lidmi. Vztah s druhými totiž vyžaduje dialog a vzájemnou výměnu. Hrozí, že se pouto k domácímu mazlíčkovi stane vynuceným, jednostranným. V takovém vztahu je člověku *a priori* vše odpouštěno, může si dělat, co se mu líbí. S láskou ke zvířatům to ale nemá nic společného – ta je šlechetná a ve své podstatě naprosto odlišná.

Obavy ve mně kromě toho vzbuzuje i estetický průmysl a průmysl plastické chirurgie. Měli bychom být opatrní na to, aby se pro člověka nestal něčím, bez čeho se neobejde. Skutečně nám nemůže prospět, když budeme přitakávat přehnanému využívání umělé estetiky. To vše totiž odlidšťuje krásu člověka ve snaze připodobnit ho k jakési unifikované normě.

Skutečně nevidíme, jak nepřitažlivé je, když se lidé snaží být jeden jako druhý? Proč se člověk touží připodobnit nějakému standardu? Proč se nemáme rádi takoví, jaké nás Bůh stvořil? Proč se člověk, muž či žena, nechává stále víc zotročovat nároky na to, jak vypadá a co má, a přitom zapomíná, že hlavní je být?

Thomas Leoncini, papež František – *Bůh je mladý, Dobrovský s.r.o. 2018*

Kristus neustále obnovuje tento svět, znovu a znovu vnáší světlo do otázek tohoto světa. Nechávám se i já obnovovat? Neukazují výše položené otázky také na něco deformovaného z mého života? Není také můj pohled na život deformován všeobecným míněním?

TŘETÍ ADVENTNÍ TÝDEN

Třetí neděle adventní – 13. prosince

Iz 61,1-2a.10-11; Lk 1,46-48a.48b-50.53-54; 1 Sol 5,16-24; Jan 1,6-8.19-28

Bratři! Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve všech životních podmínkách děkujte (Bohu). Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši. Nezhášejte (oheň) Ducha, nepodceňujte dar promlouvání z vnuknutí, ale všechno zkoumejte, a co je dobré, toho se držte. Varujte se zla, ať se objevuje pod jakoukoli tvářností. Sám Bůh pokoje kéž vás dokonale posvěti. Ať si uchováte ducha neporušeného a duši i tělo neposkvrněné pro příchod našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolává, a on to také splní.

Čistá láska

Jeho život – (rabína Dow Beera z Meziříčí) – je poznamenán strašlivou chudobou. Jeho žena ji špatně snáší. Jednoho dne ho její slzy a slzy jeho dětí dojmou a on si poprvé stěžuje na svou bídu. Ihned – praví legenda – se ozve z nebe hlas a oznámí mu, že jeho stížnosti ho připravily o místo, jež měl dostat v příštím světě. Nejprve ho pojala bolest, ale po úvaze ho zaplavila veliká radost. Řekl: „Napříště budu sloužit Bohu s čistým srdcem, bez očekávání odměny.“ Tu se opět ozval hlas z nebe: „Tvůj podíl v budoucím světě je ti vrácen, ale napříště si dej pozor, aby sis nestěžoval, až tě děti pohnou k soucitu, neboť tvůj soucit není silnější než soucit Boží.“

Charles Journet – Promluvy, Krystal OP 2013

Dokud se opravdu nezačnu ptát, co je a co není v pořádku v mém životě, mohu být v zajetí vlastních představ. Pokud opravdovost života poměřuji pouze svými emocemi – mám mnoho krásných prožitků, které mi působí potěšení – ale neproměňuji můj život, tak možná nežiji podle Boží vůle, ale podle sebe.

Pondělí po 3. neděli adventní – 14. prosince

Nm 24,2-7.15-17a; Žl 25,4-5ab.6+7bc.8-9; Mt 21,23-27

Když přišel Ježíš do chrámu a učil, přistoupili k němu velekněží a starší lidu s otázkou: „Jakou mocí děláš tyto věci? Kdo ti k tomu dal plnou moc?“ Ježíš jim odpověděl: „Také já se vás zeptám na jednu věc. Když mi na ni odpovíte, i já vám řeknu, jakou mocí dělám tyto věci. Odkud byl Janův křest? Z nebe, anebo od lidí?“ Ale oni mezi sebou uvažovali: „Řekneme-li ‚z nebe‘, namítne nám: ‚Proč jste mu tedy neuvěřili?‘ Řekneme-li však ‚od lidí‘, musíme se bát lidu, protože všichni pokládají Jana za proroka.“ Odpověděli tedy Ježíšovi: „Nevíme.“ A on jim řekl: „Ani já vám nepovím, jakou mocí tyto věci dělám.“

Ježíš odpovídá stejnou písničkou: „Ani já vám nepovím, jakou mocí tyto věci dělám.“ Toto jsou dva postoje vlažných křesťanů, nás – jak říkávala moje babička – navoněných křesťanů. Křesťanů bez konzistence. To je postoj snahy vehnat Boha do úzkých: Buď mi to splníš, anebo už nepůjdu do kostela. A co odpoví Ježíš? Jdi. Udělej, jak myslíš. (...)

Mnozí křesťané si myjí ruce nad výzvami, před než nás staví kultura, dějiny a lidé naší doby; i nad těmi menšími. Kolikrát jen slyšíme křesťana skrblika, jak odmítá dát almužnu člověku, který jej žádá, slovy: „Ne, opilcům nic nedávám.“ A myjí si ruce. Nechce, aby se lidé opijeli, a nic jim nedá, ale nedá jim ani na jídlo. „Je to jejich věc.“ To slyšíme často.

Vehnat Boha do úzkých a mýt si ruce jsou dva nebezpečné postoje, s nimiž nikdy nevstoupíme do ráje. Co by se stalo, kdyby si Pán umyl ruce nad námi, ubožáky?

Pohledme do svého nitra, zda v sobě máme něco z těchto dvou postojů, a pokud ano, vyžehme je a učinme místo Pánu, který přijde...

papež František – kázání 16. 12. 2019

Jak se u mě projevují tyto dva postoje? Čím je vyženu?

Úterý po 3. neděli adventní – 15. prosince

Sof 3,1-2.9-13; Žl 34,2-3.6-7.17-18.19+23; Mt 21,28-32

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Co soudíte o tomto případu: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: „Synu, jdi dnes pracovat na vinnici.“ On odpověděl: „Mně se nechce“, ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: „Ano, pane“, ale nešel.

Povolání je dialogicko-dramatické dění

Stále znovu se lidé nechávají blokovat strnulým a „monolitickým“ obrazem Boha: Boha, který má s tímto světem a každým člověkem pevný plán. Často se domníváme, že náš život bude vydařený, poznáme-li neměnnou Boží vůli a budeme-li podle ní žít. Avšak smůlu má ten, kdo se jednou zmýlil či vědomě nechtěl poslouchat. Bůh pak jenom přihlíží a jeho cestu trpí. Je toto Bůh? Není Bůh Ježíše Krista spíše průvodcem, který stojí na mé straně? Jde s námi, vábí nás, dává nám nenápadně znamení a čeká na naši odpověď. Z dialogu Boha a jeho stvoření, ať se ho již člověk účastní nebo jej odmítá, vznikají dějiny. (...)

„Dějiny nejsou pouze hrou, kterou předvádí Bůh sám sobě a v které by tvorstvo bylo jenom tím, čím se hraje, nýbrž je v tomto božsko-lidském dramatu dějin skutečným spoluhráčem. Proto mají dějiny skutečnou a absolutní vážnost.“ (Karl Rahner – Sebrané spisy 4, 373)

Dbát, aby se dialog zdařil

Boží jednání je zpravidla tiché a nenásilné. Pouze ten, kdo naslouchá, bude vnímat slovo, pouze pozorný si všimne ukazatele. Úhelným kamenem je zde osobní vztah ke Kristu, bez něhož nelze kráčet cestou povolání. Pozornost je tak třeba věnovat především živému vztahu k Pánu. Zjišťuji, že tam, kde tento vztah chybí, se cesta povolání stává svévolným nebo nekonečným monologem. Zároveň je třeba dávat pozor na nejrůznější ukazatele ze všech stran: od samotné osoby, která se rozhoduje pro duchovní povolání, od její rodiny, přátel, komunity, od představených. Aby mohl člověk své povolání rozpoznat a poté, co se pro ně rozhodl, v něm vytrvat a své rozhodnutí stále obnovovat, je tato pozornost stejně důležitá jak před vlastním rozhodnutím pro povolání, tak i po něm.

Josef Maureder – Porozumět Božímu volání, KNA 2007

Jsem ochoten každodenně v tomto dialogu naslouchat i odpovídat?

Středa po 3. neděli adventní – 16. prosince

Iz 45,6b-8.18.21b-25; Žl 85,9ab+10.11-12.13-14; Lk 7,19-23

Jan si zavolal dva ze svých učedníků a poslal je k Ježíšovi se vzkazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ (...) Odpověděl jim tedy: „Jděte a oznamte Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší!“

Uchopit svou nejhlubší identitu máme všichni. A na prvním místě ti, kdo nejsou kněží či jáhni... Je třeba, aby laici z teologického hlediska uchopili svou identitu v očích Boha i v očích bližních. To se děje ve chvíli, kdy si uvědomí, kým jsou díky svému křtu. V tom spočívá skutečná revoluce, kterou církev potřebuje, ta pravá reforma. A platí to pro všechny křesťany: katolíky, protestanty i pravoslavné... Tato věc sahá mnohem dál než nějaké nevyhnutelné proměny stávajících struktur, jak o tom pořád všichni mluví. To, že někteří kněží přestěhovali faru do karavanu, že skáčou padákem, aby získali sponzory, a jiné psí kusy, to všechno není špatně... tyhle iniciativy mohou být dobré, ale zásadní je, aby pokřtění znovu objevili svoji nesmírnou moc, kterou jim Kristus dává skrze křest. (...)

Pokřtěný podceňuje nebo vůbec nezná autoritu, kterou mu Kristus dává, aby uzdravoval, aby hlásal království Boží, aby vyháněl zlé duchy, aby křísil mrtvé. (...) Neznamená to, že si mají pokřtění hrát na exorcisty nebo všemocné léčitele, nebo že se mají vydávat za Ježíše. Ale mají skrze sebe nechat působit Krista, a to především skrze svou slabost. Předpokládá to velkou pokoru a zároveň skutečnou odvahu, odvahu důvěřovat v Toho, který v nás může působit cokoli, i když to vždy nevidíme, i když se na to vždy necítíme. Problémem křesťanů je, že nevěří dost tomu, že v sobě

mají tuto autoritu Otce, která jim je dána od Syna skrze Ducha Svatého. Někdy tomu nevěří vůbec... Kdyby tomu tak bylo, zvládli by víc zázraků, než si vůbec myslí.

Jean Mercier – Pan farář má krizi, KNA 2018

Jsem ochoten skrze sebe nechat působit Krista, a to především skrze svou slabost? Nebojím se důvěřovat Kristu? Anebo se opakovaně ptám: „Jsi to ty?“

ADVENTNÍ FERIE OD 17. DO 24. PROSINCE

Čtvrtek 17. prosince

Gn 49.1a.2.8-10; Žl 72,1-2.3-4ab.7-8.17; Mt 1,1-17

Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abraháмова. Abrahám byl otec Izákův, Izák otec Jakubův, Jakub otec Judy a jeho bratří...

...Jak se dnes o své děti bojíme. Všude je vodíme, vozíme a pořád na ně dohlížíme, přestože díky mobilům jsou tak či onak stále pod naší kontrolou. To dřív vůbec nebylo. Dostala jsi klíč na krk a lítala celé odpoledne po venku naprosto bez dozoru. Přitom statistiky dokazují, že dnešní děti nejsou ve větším ohrožení, než jsme byli my. Kriminalita na dětech se od té doby díky Bohu vůbec nezvýšila. Tato biblická situace je vůbec velice poučná. Především nám dobře ukazuje, že Svatá Rodina byla úplně stejná jako každá jiná. Nebyli ničím jedineční ani mimořádní. Včetně jejich syna Ježíše. Byl stejné dítě jako každý z nás.

Z tohoto příběhu vyplývá ještě jedno významné poučení: že máme svým dětem více naslouchat. (...) My od svých dětí automaticky očekáváme, že nás budou poslouchat jen proto, že jsou děti a my rodiče. A bůhvíproč nás nenapadne, abychom také my na oplátku naslouchali jim. Vždyť ony nám také mají co říct. Nastavme uši, a budeme překvapeni. (...) Často nám nedochází, že k nám Bůh může mluvit i skrze malé dítě. Je třeba, abychom naslouchali jedni druhým bez ohledu na věk. Znáám mnoho lidí, kteří se domnívají, že jim věk dává právo, aby byli hluchí. Jsou přesvědčeni, že kdo je mladší, je taky automaticky hloupější. Kolikrát jsem slyšel věty jako: „Mé přece nebude žádný mladý zobák učit něco o životě.“ Děti a mladí lidé jsou zajímaví a přínosní díky své otevřenosti, přímočarosti a jednoduchosti. Proto se říká, že by se měl člověk do padesáti učit od starších a od padesáti zase od těch mladších.

Markéta Zahradníková, Zbigniew Czendlik – Postel hospoda kostel, Argo 2016

Má-li být dialog užitečný, vyžaduje tyto postoje:

- slyším, ne jen mluvím;
- nepohrdám tím druhým ani jeho názory a zkušenostmi;
- neponižuji partnera v dialogu;
- nevyžaduji (hned) souhlas;
- chci porozumět – což není totéž jako souhlasit;
- nesouhlas s mými názory nepovažuji za projev nepřátelství.

Aleš Opatrný – Výzvy stárnutí, Pavel Nebojsa – Doron 2020

Neutíkám před dialogem s nejbližšími? Neničím ho některými svými postoji?

Pátek 18. prosince

Jer 23,5-8; Žl 72,1-2.12-13.18-19; **Mt 1,18-24**

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než začali spolu žít, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všecko se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: „Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,“ to znamená „Bůh s námi“. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Josefova volba

Josefova reakce na nečekanou situaci je docela přirozená. Dostane strach. Jsem moc rád, že Písmo toto nezkreslilo, ale o Josefových plánech mluví zcela zřetelně a otevřeně. Josef je totiž logicky zaskočen, protože Boží plány rozhodně nejsou průměrné a jdou nad Josefovo očekávání. Josef není loutkou, pasivním divákem v nečekaném příběhu. Naopak! Ví, že se k dané situaci musí nějak postavit, a tak začne uvažovat, co dál. Rozhodne se, že se s Marií rozejde. (...)

Když Josef vše dobře zváží a promyslí, ulehne ke spánku. (...) Spánek je čas odpočinku a zároveň čas, kdy se nabírají síly pro další cestu. Člověk po vykonané práci pouští svůj život ze svých rukou. Nemluví a mohou se mu zdát sny. Může tedy pozorovat a naslouchat tomu, co se někde hluboko v jeho podvědomí děje. V biblickém prostředí je sen také místem připraveným k tomu, aby mohl promluvit Bůh nebo jeho posel a člověk mu mohl v klidu naslouchat. Přesně tak se to děje Josefovi. Ve spánku umlká a ve snu k němu mluví anděl. Je to obraz zvláštní modlitby naslouchání, kdy člověk ze své strany vše podstatné vyslovil, dal si námahu a vše řádně promyslel a uvážil, a tak je připraven k tomu, aby mohl v klidu naslouchat.

Vidím v tomto příběhu o Josefovi také obraz své modlitby. Zpočátku se snažím před Bohem vyslovit všechno, čím je mé srdce a život vůbec naplněný. Snažím se před ním vyjavit vše, nad čím přemýšlím, co mě trápí, i to, co mi dělá radost. Snažím se také připustit si všechno, co mi není jasné, a vyřknout před Bohem všechny otázky ohledně svého života, života druhých a o smyslu různých věcí. Po této modlitební „námaze“ se snažím spočinout v Boží náruči. Snažím se „usnout“, aby mohl Bůh promluvit, aby mi mohl poslat svého anděla a abych mu mohl naslouchat.

Josef Prokeš – Pán se stará, Portál 2019

Zakouším strach, který mě vede k tomu, abych se držel osvědčených cest a zbytečně neriskoval? Jsem ochoten v modlitbě nabídnout Pánu svoje „promyšlené plány“, aby je úplně změnil? Jsem otevřen naslouchat andělům, kteří ke mně přicházejí? Chci reagovat na nové výzvy současného světa, nebo chci uniknout do jistot „starých dobrých časů“?

Sobota 19. prosince

Sd 13,2-7.24-25a; Žl 71,3-4a.5-6ab.16-17; Lk 1,5-25

V těch dnech žil jeden muž ze Sorea, z kmene Danova, jmenoval se Manoach. Jeho žena byla neplodná a nerodila.

Za dnů judského krále Heroda žil jeden kněz z Abiášovy kněžské třídy; jmenoval se Zachariáš. Jeho manželka pocházela z Árónova rodu a jmenovala se Alžběta. Oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech přikázání a nařízení Páně. Neměli však děti, protože Alžběta byla neplodná a oba už byli pokročilého věku.

Řekněme to jednoduše: narození nemůže být výsledkem žádného výpočtu. (...) Dítě přichází jako přirozený dar, za který nikdy nejsme dostatečně vděční. Je přebytkem lásky mezi pohlavími, nikoli výsledkem předsevzetí. Žádná lidská, technická či morální jistota zákonitě nemůže stát u jeho zrodu. Kdyby se přítomnost dítěte odvozovala z naší kompetence, pak bychom nad ní panovali absolutně, byla by kolečkem nějakého mechanismu, vývojovou etapou, a nikoli životní událostí, která má začátek a vždycky nás přesahuje. Když nějaký potomek křikne na svoje rodiče: „Já jsem si svoje narození nevybral“, mohou mu rodiče tuto zdvořilost vždycky oplatit: „My také ne, bylo nám dáno a snažíme se svoje překvapení obracet ve vděčnost.“

Nikdo nemá kvalifikaci na to, aby měl dítě. Naše kvalifikace by nás tlačily spíše k tomu, abychom je neměli, podněcovaly by nás spíše k opatrnosti, abychom si ušetřili nevyhnutelná dramata.

Fabrice Hadjadj – Ma che cos'è una famiglia?, Ares Milano 2015

Vnímám každý lidský život jako dar? Děkuji za zdarma daný dar života a za všechno, co je gratis? Učím se milovat své nejbližší (děti, sourozence, rodiče), které jsem si nevybral a nezřídka je těžko snáším? Jsem v pokušení žít vztahy podle výhodnosti, nasazovat se, když ucítím příležitost, a utíkat, když mi něco nevoní, je to pro mě těžké?

ČTVRTÝ ADVENTNÍ TÝDEN

Čtvrtá neděle adventní 20. prosince

2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16; Žl 89,2-3.4-5.27+29; Řím 16,25-27; Lk 1,26-38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria.

Kdysi se jednomu bratru zjevil ďábel v podobě anděla světla a řekl mu: „Jsem archanděl Gabriel a byl jsem k tobě poslán!“ Bratr mu však odpověděl: „Podívej se, jestli jsi nebyl poslán k někomu jinému, protože já si nezasloužím, aby za mnou přišel anděl.“ Nato ďábel okamžitě zmizel. (Apothegmata² 1074)

Cítili bychom se poctěni, kdyby se nám zjevil archanděl Gabriel. Zároveň bychom se tím ale dostali do pokušení považovat se kvůli tomu za něco víc než druzí. Kdyby nás přišel navštívit sám archanděl Gabriel, měli bychom dojem, že jsme mimořádní. Mnišský otec ale prokoukl ďáblůvu past. Satan se snaží mnicha svést, aby se začal pokládat za lepšího kvůli svým duchovním zkušenostem. Mnich však pokušení nepodlehne. Dobře ví, že si andělovu návštěvu nezaslouží. Zůstává nadále prostým mnichem a nepokládá se za mimořádného. Na ďáblůvy úskoky odpovídá humorem. Právě humor odhalí v andělském převleku ďábla.

Anselm Grün – 365 dní s Anselmem Grünem, KNA 2019

Nemyslím si občas, že jsem mimořádný a proto bych si zasloužil andělovu návštěvu?

² Apothegmata jsou výroky poustních otců.

Pondělí 21. prosince

Pís 2,8-14; Žl 33,2-3.11-12.20-21; Lk 1,39-45

Hlas mého miláčka! Právě přichází, běží po horách, skáče po pahorcích. Můj miláček se podobá gazele nebo kolouchu laně. Hle – už stojí za naší zdí, dívá se okny, nahlíží mřížovím. Můj miláček se ujímá slova a říká mi: „Vstaň, moje milá, moje krásko, a pojď! Hle, už zima přešla, déšť přestal a pominul. Květy se objevily na zemi, přišel čas ke zpěvu, vrkání hrdličky je slyšet po kraji. Zrají plody fíkovníku, poupata révy voní. Vstaň a pojď, moje milá, moje krásko, pojď! Moje holubičko ve skalním úkrytu, v dutině srázu, ukaž mi svoji tvář, ať slyším tvůj hlas, vždyť tvůj hlas je líbezný a půvabná je tvoje tvář.“

Když Ježíš mluví o manželství, odkazuje na další stránku knihy Genesis, na její 2. kapitolu, kde se nachází nádherný portrét lidského páru se zářivými detaily. Zastavíme se jen u dvou z nich. Prvním je neklid muže, který hledá „sobě odpovídající pomoc“, schopnou naplnit samotu, která ho zneklidňuje a kterou neodstraní ani blízkost živočichů a celého stvoření. Původní hebrejský výraz nás odkazuje na přímý, jako-by „čelní“ vztah – z očí do očí – v mlčenlivém rozhovoru, protože v lásce je mlčení často výmluvnější než slova. Je to setkání s tvář, s „ty“, které odráží božskou lásku a které je „nejlepší majetek, pomoc pro sebe a sloup na oporu“ (Sir 36,24), jak praví biblický mudrc. Podobně také volá nevěsta v Písni písní v úžasném vyznání lásky a vzájemném darování se: „Můj miláček patří mně a já jsem jeho.“ (Pís 2,16) „Já patřím svému miláčkovi a on je můj.“ (Pís 6,3)

Z tohoto setkání, které léčí samotu, se rodí život a rodina. To je ten druhý detail, který můžeme zdůraznit: Adam, který je také mužem všech dob a všech míst naší planety, spolu se svou manželkou dává vzniknout nové rodině, jak to opakuje Ježíš, když cituje Genesis: „Připoj se ke své ženě a ti dva budou jeden člověk“ (Mt 19,5; srov. Gn 2,24). Sloveso „připojit se“ v původním hebrejském textu označuje těsný hluboký soulad, fyzické a niterné přilnutí, a to v takovém rozsahu, v jakém se používá pro popis sjednocení s Bohem: „Má duše lne k tobě“ (Žl 63,9), zpívá žalmista. Tak se evokuje manželské spojení nejen v sexuální a tělesné rovině, ale také ve svobodném darování se z lásky. Plodem tohoto spojení je, že se „stávají jedním tělem“ jak v tělesném objetí, tak ve spojení dvou srdcí a života, a pak i v dítěti, které se z nich narodí, jež je geneticky i duchovně spojí tak, že v sobě ponese obě tato „těla“.

papež František – Amoris laetitia 12-13, Paulínky 2017

Adam v samotě objevuje svoji nenaplněnost a svoji touhu po vztahu – s Bohem a s bližním. Nezůstávám někdy rád ve své pohodlné samotě, která je výrazem mého sobectví? Vstupuji do ticha, do samoty, abych hlouběji pochopil sám sebe a obnovil vztahy? Vede mě to k Bohu a k ostatním?

Úterý 22. prosince

1 Sam 1,24-28; 1 Sam 2,1.4-5.6-7.8abcd; Lk 1,46-56

Hospodin usmrcuje i oživuje, uvádí do říše smrti a zase přivádí nazpět. Hospodin dává zchudnout, ale i zbohatnout, ponizuje a povyšuje. Pozvedá z prachu ubožáka, ze smetiště povyšuje chudáka, aby ho posadil mezi knížaty a obdařil ho slávou.

Mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou.

Bůh píše rovně na křivých řádcích lidského života

Co dělat, když se hlásí o slovo krize kněžství nebo manželství? Nejprve je zapotřebí podívat se na správnost učiněného rozhodnutí. Jestliže si někdo uvědomí, že jeho volba životního stavu nebyla pořádně zpracována, pak je namístě vyjádřit před Bohem lítost, litovat a snažit se „dobře žít ve své volbě“ (DC 172), jak radí sv. Ignác.

Přehrabovat se v chybách z minulosti, nesčetněkrát je rozebírat, poddávat se psychickému znechucení, žít v sobě kvůli tomu výčitky vůči vlastní osobě i druhým – tak vypadá obvykle zbytečné a neplodné jednání, které člověka zpravidla nemění, ale spíše ho dodatečně vtahuje do stavu znechucení a apatie hraničícího občas přímo s depresí.

Svatý Ignác z Loyoly vybízí především k pevnému rozhodnutí pro vnitřní obrácení, které vyžaduje mimo jiné i to, že se přiznáme k nepoctivosti vůči Bohu a lidem, kteří se na mé volbě nějak podíleli. Zpravidla to bývá bolestná zkušenost. A přece právě ta bolest, je-li pokorně přijata, bude mít očišťující a uzdravující moc. Stane se místem lítosti a modlitby o přijetí zvoleného životního stavu jakožto Boží vůle. Prosme proto Boha, aby on sám „psal rovně na křivých řádcích“ našeho života.

Józef Augustyn – Intimita a svoboda, Cesta 2018

*Nebojím se v krizi nahlédnout do hlubiny vlastního srdce a důkladně zpytovat svědomí? Vidím svoje nevěrnosti srdce, nedostatečné úsilí v zápasu se žádostmi, neochotu naslouchat Božímu slovu, povrchnost modlitby a duchovní lenost? V tom všem se svě-
řuji Pánu.*

Středa 23. prosince

Mal 3,1-4.23-24; Žl 25,4-5ab.8-9.10+14; Lk 1,57-66

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“ Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje.“

Ne, které mění církev a svět

Prostě a jednoduše řekne: „Ne, bude se jmenovat Jan.“ Naplňuje tradici, posouvá očekávané k naplněnému jasným a zřetelným „ne“. A není to „ne“ vzteklé nebo zpupné, při kterém by Alžběta konečně využívala prostoru, když její manžel nemůže mluvit. Je to odvážné „ne“, které pramení z Alžbětiny blízkosti Bohu, z jejích modliteb, kterými se k němu obracela v dlouhém čase neplodnosti. Možná je toto odvážné „ne“ inspirováno také jejím setkáním s mladší Marií, která ji přišla navštívit. Možná, že právě teď jí dodává kuráž a tak posouvá dějiny církve a světa dále. Tím, že naplňuje tradici svého národa.

V této souvislosti myslím na stárnoucí ženy naší církve. Jak moc potřebujeme jejich rozhodné vyslovení se. S lehkou ironií můžeme poznamenat, že Zachariáš musel být raněn nemotou, aby mohla Alžběta konečně promluvit. Nikoli v soukromí domova nebo mezi sousedkami. Ale při liturgickém shromáždění a rituálu. Pomohla pochopit těm, kteří jasně počítali, že vše bude zase tak jako vždycky. Její slovo naznačilo, že právě teď nastává naplnění jejich stálého očekávání. Stejně tak „babičky“ v našich kostelích mohou být zásadní hybnou silou při hledání nového společného nasměrování. Oči stárnoucích žen, které mají pro svoji blízkost Bohu možná zvláštní charisma vidět znamení času v dnešním světě.

Josef Prokeš – Pán se stará, Portál 2019

Dokáží ocenit vhodně řečené ne? Umím jasně, odvážně, moudře a s láskou říci ne, když jsem přesvědčen, že něco není v pořádku?

Čtvrtek 24. prosince

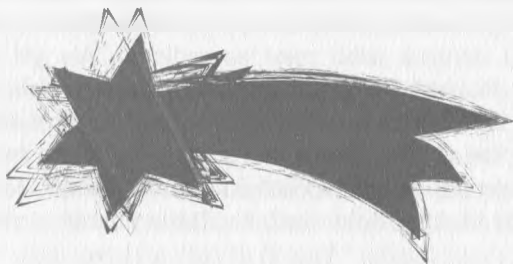
2 Sam 7,1-5.8b-12.14a.16; Žl 89,2-3.4-5.27+29; Lk 1,67-79

„A ty, dítě, budeš prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu, dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů z milosrdné lásky našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti, aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a v stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“

Výzvou pro misijní poslání církve je pochopit, co nám v této době pandemie říká Bůh. Nemoc, utrpení, strach, izolace nás nenechávají v klidu. Doléhá na nás chudoba těch, kdo umírají v osamocení, kdo jsou ponecháni na pospas, kdo přicházejí o práci a výdělek, těch, kdo nemají domov a nemají co jíst. Povinnost dodržovat fyzické rozestupy a zůstat doma je pro nás výzvou, abychom pochopili, že potřebujeme společenské vztahy a komunitární vztah s Bohem. Tato situace by v nás v žádném případě neměla stupňovat nedůvěru a lhostejnost, ale měla by vést k větší pozornosti v našem vztahu k druhým lidem. Skrze modlitbu, ve které se Bůh dotýká našeho srdce a přetváří ho, se otevřeme potřebám lásky, důstojnosti a svobody našich bratří, jako i péči o tvorstvo. Skutečnost, že se s celou církví nemůžeme scházet ke slavení eucharistie, nám umožnila sdílet situaci mnoha křesťanských komunit, které nemohou slavit mši svatou každou neděli. Otázkou „Koho pošlu?“, kterou nám Bůh v této situaci klade, se znovu obrací na nás a očekává od nás velkodušnou a přesvědčivou odpověď: „Zde jsem, mne pošli!“ (Iz 6,8) Bůh stále znovu hledá, koho poslat do světa a k národům, abychom vydávali svědectví o jeho lásce, o jeho záchraně od hříchu a smrti, o jeho vysvobození od zlého.

Poselství papeže Františka k 94. světovému dni misií 18. října 2020

Kam mě Pán posílá v těchto dnech? Kde mám připravovat cestu Pánu?

Tajemství vtělení a tajemství zla
jsou těsně vedle sebe.
Do zla, které se někdy zdá být
jako nepropustná temnota,
vstupuje světlo
v podobě proroky přislíbeného dítěte.

To je pravý důvod vánoční radosti.

Toto dítě je nadějí i tvého vítězství,
aby ses také ty mohl stát nadějí
pro všechny kolem sebe.

Vojtěch Cikrle – Nám se narodil, Biskupství brněnské 2018

Modlitba za naši Zemi

Všemohoucí Bože, přítomný v celém vesmíru i v tom nejmenším ze svých tvorů,
ty zahrnuješ svojí něhou všechno, co existuje,
vlej nám sílu své lásky, abychom pečovali o život a krásu.

Zaplav nás pokojem, abychom žili jako bratři a sestry
a nikomu neškodili.

Bože chudých, pomáhej nám
vysvobodovat opuštěné a zapomenuté této země,
kteří mají v tvých očích tak velkou hodnotu.

Uzdrav náš život,
abychom chránili svět a nedrancovali ho,
abychom rozšířili krásu a neznečištění a zkažení.

Dotkni se srdcí těch,
kdo hledají pouze výhody na úkor chudých zemí.

Nauč nás objevovat hodnotu každé věci,
s úžasem kontempletovat a uznávat,
že jsme na své cestě k tvému nekonečnému světlu
hluboce sjednoceni se všemi tvory.

Děkujeme ti, že jsi s námi po všechny dny.

Prosíme tě, posiluj nás v našem úsilí o spravedlnost, lásku a mír.

papež František – encyklika Laudato sii

S církevním schválením Biskupství brněnského čj. Ep/820/2020 ze dne 27. 10. 2020.

Výběr textů a nástin meditací: Mgr. Roman Kubín.

Odborné biblické konzultace: ThLic. Mgr. Stanislav Pacner, Th.D.

Jazyková korektura: RNDr. Josef Gerbrich.

Citace jsou použity s laskavým svolením nakladatelství Argo, Cesta, Dobrovský s.r.o.,
Karmelitánské nakladatelství (KNA), Kartuziánské nakladatelství, Krystal OP,
Pavel Nebojsa – Doron, Nové město, Paulínky, Portál, Vyšehrad.

Pro vnitřní potřebu vydává

Pastorační středisko brněnské diecéze, Petrov 5, 602 00 Brno, tel. 533 033 299,
pastoracnistredisko@biskupstvi.cz, <https://www.biskupstvi.cz/pastorace>.

„Průvodce adventem“ bude dostupný uživatelům mobilních zařízení s operačním systémem Android,
aplikaci lze zdarma stáhnout na Google Play.

Vánoční přání otce biskupa Vojtěcha Cikrleho

*Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět.
Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal.
Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali.
Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno,
kdo se narodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.
A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.
Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn,
plný milosti a pravdy.
(Jan 1, 9-13)*

Uprostřed lhostejnosti lidí přichází v chlévě na svět Ježíš.
Žije, umírá a je vzkříšen, abychom věděli,
že každý z nás je i přes své nedostatky milován Bohem.
Přináší ujištění, že každý lidský život má smysl a nepředstavitelnou hodnotu.

O Vánocích je možné zastavit se s těmi,
kteří u této jedinečné události v dějinách lidstva tehdy byli.
S Marií, s Josefem, s obyčejnými pastýři i vzdělanými mudrci
i s těmi, kteří během všech věků uvěřili.
Třeba také začneme vnímat jemné tiché světlo
schopné prozářit jakoukoli myslitelnou temnotu.
Světlo pokoje, odpuštění, smíření.
Světlo, probouzející touhu po dobru, po lásce, po spravedlnosti.
Světlo, které mezi našimi hodnotovými světly není tak agresivní jako jiná světla,
ale přesto je stále přítomné a proměňující, protože je touhou po Bohu.

Přeji vám požehnané prožití vánočních svátků
a život ve světle prozařujícím všechny temnoty.

+ Vojtěch Cikrle

Vojtěch Cikrle, diecézní biskup brněnský
Brno, Vánoce 2020